

Вчимося брати відповідальність за власні історії

Після вчителювання у початковій школі та роботи на фрилансі заради заробітку, я не могла повірити своєму щастю, коли отримала роботу в Коледжі Сміт у Проекті жіночих історій із зайнятістю три дні на тиждень. Та я зраділа ще більше, коли усвідомила, що відтепер мені доведеться сидіти за одним столом і спілкуватися з дивовижними жінками. Цей проект був мрійливим задумом двох деканів, Морін А. Махоні і Дженніфер Л. Волтерс, які хотіли, щоб студенти задумалися і прояснили свої цінності та цілі. Для здійснення цього вони поставили кілька, на перший погляд, «недозволених» запитань — «недозволених» у середовищі успішних людей: «Яка різниця між тим, чого ваша сім'я хоче для вас, і тим, чого хочете для себе ви? Що насправді для вас означає успіх? Як це — зазнати невдачі?» Махоні й Волтерс використали слово «історії», оскільки воно передбачає зміну того, що ми розуміємо й говоримо про себе; історії завжди еволюціонують, імовірно, що через п'ять чи десять років вони значно відрізняться від сьогоднішніх. До того ж, слово «історії» натякає на численність: «Кожен із нас може розповісти декілька історій про те, ким ми є зараз», — нагадали вони студентам.

Згодом я помітила, що моя історія почала змінюватися. Ця «основна робота» з частковою зайнятністю, на яку я спочатку погодилася, тому що була письменницею з малою дитиною, ставала для мене чимось важливим. Колись я думала, що моя кар'єра принесе мені задоволення лише за умови, що я видаватиму художню літературу, та я почала усвідомлювати хибність цієї думки, адже мені подобалося вести бесіди і працювати зі студентами коледжу. Колись мені здавалося, що для того, аби бути хорошою матір'ю, мені доведеться працювати неповний робочий день, щоб мій син не проводив «забагато» часу в дитсадку. І тепер я занурилася в нове дослідження на тему жінок, роботи й життя. Новаторське дослідження, яке протягом двадцяти років стежило за життям тисячі немовлят, продемонструвало, що 40 годин на тиждень якісного догляду за дитиною, який здійснює не мама, не перешкоджають дитячому розвитку. (Кетлін Маккартні, одна з головних дослідниць, пізніше стала ректором Коледжу Сміт). Я усвідомила, що мій син успішно розвивався у своєму улюбленому садочку – і навіть якби я працювала повний робочий день, він був би в порядку. Формувалася нова історія.

Уміння міркувати про власні історії важливе з кількох причин. Воно може допомогти нам осмислити наступний крок: у цьому розділі Лані Гінье описує, як роздуми привели її до усвідомлення того, що просування кар'єрною драбиною від судової клеркинї до адвокатки, а тоді до судді – не для неї, і що вона з радістю покине престижну роботу в суді й піде працювати до менш престижного, однак більш вартісного Фонду правового захисту і освіти при НАСПКН*.

* НАСПКН – Національна асоціація сприяння прогресу кольорового населення.

Міркування про власні історії також можуть допомогти нам виступати на свій захист у складних ситуаціях: Решма Саужамі розповідає, як важливо для неї було спокійно поділитися з людьми правдою про те, що їй довелося позичити велику суму грошей на навчання в магістратурі; цей спокій дозволив їй сформулювати й розказати історію своєї кар'єри, яка поступово підготувала її до політичної діяльності. Зрештою розуміння власних історій може допомогти нам приймати рішення у повсякденному житті: Шеріл Стрейд розповідає про виснажливі письмові завдання, які їй доводилося виконувати як журналістці, і про усвідомлення того, що їй надалі доведеться самовіддано занурюватися в далекі для неї теми.

І навіть якщо ми ніколи не торкаємося ручкою паперу (чи пальцями клавіатури), ми безупинно пишемо й переписуємо історії свого життя. Вони допомагають нам зрозуміти, хто ми й куди прямуємо. А ще вони постійно еволюціонують.